

Pierrette Dubé

Audrey Malo

De wonderlijke
fabels
van **G**ustaaaf
de raaf

Vertaald door Lies Lavrijsen

P E L C K M A N S

© 2022, Pierrette Dubé, Audrey Malo en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Oorspronkelijke uitgave: *Les fables extravagantes de Conrad le corbeau*

© 2019, Pierrette Dubé, Audrey Malo et les Éditions Les 400 coups
Montréal (Québec) Canada

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Vormgeving: Bruno Ricca en Pelckmans Uitgevers nv
Vertaling: Lies Lavrijsen

D/2022/6186/35
ISBN 978 94 6429 150 6
NUR 282

YFB Kinderen / tieners: fictie: algemene fictie
YFP Kinderen / tieners: fictie: natuur- en dierenverhalen
YFQ Kinderen / tieners: fictie: humor
5AJ Leeftijdscategorie: vanaf ca. 8 jaar

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be
 twitter.com/Pelckmans_be
 instagram.com/pelckmans.be

Voorwoord

Beste lezer,

Toen je dit boek ter hand nam, vroeg je je waarschijnlijk af over welke rare vogel het zou gaan. Laat me je meteen iets uitleggen: er komen tien rare beesten in dit boek voor! Tien keer lachen, dus.

Maar rare vogels – nee. Jullie hebben vast al door dat ik zelf allesbehalve een rare vogel ben. Een domme gans ben ik in ieder geval niet, en ook geen uilskuiken.

Ik ben een raaf. Mijn echte naam is *Corvus corax*.

Ik weet dat raven een slechte reputatie hebben. De meeste mensen houden meer van kleine vogeltjes met kleurige veren die lieflijk tjilpen en uit je hand eten. Maar ik tjilp niet: ik kras. Zo maak ik duidelijk dat er met mij niet te spotten valt. Ik eet ook niet uit je hand – ik schrok, want ik ben niet kieskeurig en heb altijd honger. Door mijn zwarte verenkleed zeggen ze wel eens dat ik ongeluk breng. Wat een belachelijk idee! Ik zie er misschien wel streng uit, maar eigenlijk ben ik een lachebekje met een verfynd gevoel voor humor. Want je moet weten, vanuit de lucht gezien is het leven vaak ontzettend amusant.

Terwijl ik rondvlieg of op een tak zit, hou ik alles in de gaten wat er onder me gebeurt. Of ja, bijna alles... Wat ik niet kan zien, probeer ik te raden. Ik stel het me voor of laat het me vertellen, want ik heb overal contacten, zelfs diep in de oceaan. Je zou ervan versteld staan welke verhalen de wolken, de wind en de golven te vertellen hebben. Ik vertel ze alleen maar door, precies zoals ik ze gehoord heb – soms met een beetje extra fantasie, maar daar merk je haast niks van!

Ik kwam op het idee om mijn verhalen met jullie te delen. Met jullie, de mensen, die niet in dit boek voorkomen. In mijn verhalen spelen alleen dieren mee... Maar vergis je niet: ze lijken precies op jullie.

En dus begon ik te schrijven. Ze zeggen dat ik 'een goede pen' heb. Natuurlijk heb ik wel meer goede pennen – mijn staartpennen zijn bijvoorbeeld prachtig. Maar de veer waarmee ik dit boek heb geschreven is absoluut de beste en de mooiste, ook al maakt hij hier en daar inktvlekjes op het papier.

Mijn verhaaltjes eindigen altijd met een moraal, zoals in het boek van die meneer Jean de La Fontaine. Die man had ongetwijfeld talent, maar helaas dacht hij dat alle raven stomkoppen waren. Er valt trouwens nog wel meer op zijn boek aan te merken.

‘Waarom een moraal?’ vraag je nu misschien. Daarop antwoord ik: ‘Waarom niet?’ Per slot van rekening moet een verhaal ergens eindigen, en ik krijg al kippenvel zodra ik het woordje ‘EINDE’ zie. Ik ben nogal een gevoelig type, en als ik dat woord lees, springen de tranen me in de ogen.

Ik zou jullie willen uitnodigen om goed na te denken over elke moraal-van-het-verhaal. Ze zijn vaak diepzinniger dan ze op het eerste gezicht lijken.

Zo, dan laat ik jullie nu doorlezen. Maurice, Mimi, Simon en alle anderen staan te popelen om het van me over te nemen, dus ik zwijg al.

Met de meeste hoogachting,

Gustaaf de Raaf

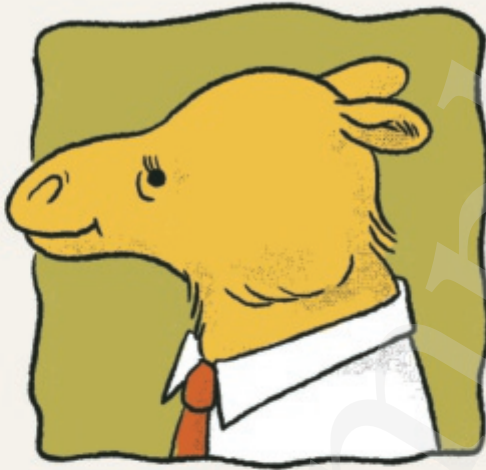

Maurice

de dromedaris

Maurice de dromedaris heeft niet alleen een bult op zijn rug. Hij heeft ook een 'zakenknobbel'.

Toch zul je hem niet per ongeluk verwarren met een kameel. Bij dromedarissen zit de zakenknobbel namelijk onopvallend verstopt achter hun rechteroor.

Maurice heeft al heel wat zaakjes opgezet, maar het zat hem voorlopig niet echt mee.

Hij opende een winkel met kajaks, kano's en roeiboten. Helaas ging de zaak kopje-onder en werd ze gesloten.

Daarna begon hij samen met een aasgier een pakjesdienst. Maar die gladde vogel ging ervandoor met de winst.

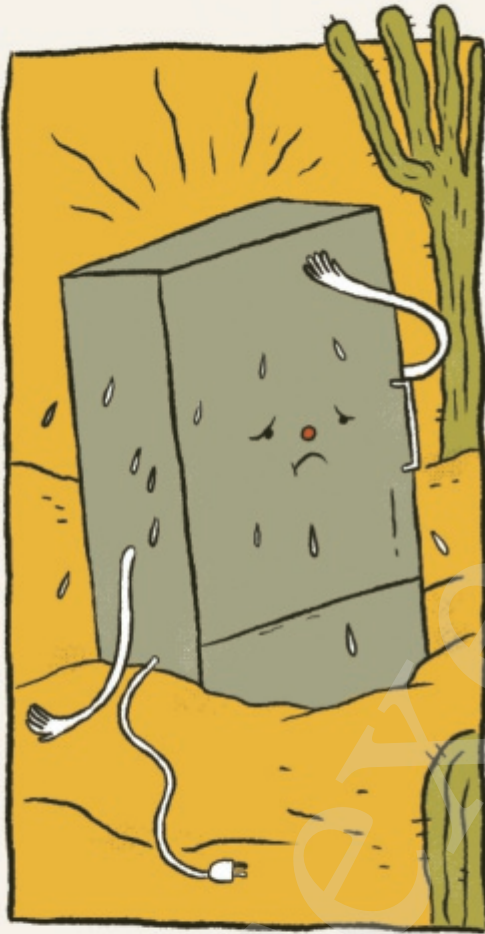
Terwijl hij door de woestijn ijsbeert,
bedenkt Maurice een nieuw plan.

‘Ik begin een café,’ zegt hij bij zichzelf.
‘Met als specialiteit versgeperst cactussap.
Succes gegarandeerd!’

Als Maurice van zijn drankje proeft, weet
hij het meteen: perfect! Alleen nog wat
ijsblokjes...

Maar waar vind je ijsblokjes in het
midden van de woestijn?

Gelukkig komt Maurice toevallig langs een oude ijskast – met vriesvak! – die staat te puffen van de warmte. Ze is uit een verhuiswagen gevallen en de chauffeur is gewoon doorgereden.

En dus is de ijskast wanhopig op zoek naar... een stopcontact.

‘Ik kan je wel helpen,’ zegt Maurice, ‘als je belooft de komende vijf jaar ijsblokjes voor me te maken.’

‘Deal!’ roept het huishoudtoestel meteen.

Een paar kilometer verderop is er inderdaad een stopcontact. Maurice haast zich er in galop heen met een lang verlengsnoer en komt meteen terug.

Zodra ze is aangesloten, begint de ijskast tevreden te ronken.

Maurice vult zijn ijsvormpjes, zet ze in het vriesvak en gaat slapen, ervan overtuigd dat hij de volgende ochtend, als hij wakker wordt, een heleboel mooie ijsblokjes zal vinden.

Maar zodra de ijskast wat is afgekoeld, trekt ze haar stekker uit het stopcontact en gaat ervandoor. Ze is een avonturier en nog lang niet klaar om zich te binden.

Als hij ziet dat de ijskast weg is, zakt de moed Maurice in de schoenen. Weg ijsblokjes! Weg café! Hij staart naar het achtergebleven verlengsnoer en krijgt opeens een gouden inval: ‘Als ik nu eens een wasserette open? Want behalve in een paar oases kun je in deze woestijn nergens de was doen!’

Hij zet een advertentie in de plaatselijke krant, *De Sahara*: 'Gezocht: wasmachine met laag waterverbruik. Geen avonturiers a.u.b.'

Een paar dagen later komt er een kandidaat op gesprek. Het is een ernstige machine die net zijn diploma was-en-bleekkunde heeft gehaald. Reizen zegt hem niks. Hij wil alleen maar wassen.

Maurice neemt hem in dienst en hun wasserette draait al snel op volle toeren. Ze vormen een fantastisch team: Maurice zorgt voor de watervoorziening, de machine doet de was.

De wasmachine blijkt een betrouwbare, ijverige zakenpartner. Zijn enige minpuntje is dat hij een beetje saai is. Hij praat bijna alleen maar over wasprogramma's, zeepsop en ontvlekkers.

